Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори разширен състав)

8 юли 2020 година*

„Икономическа и парична политика — Пруденциален надзор над кредитните институции — Член 18, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 — Административна имуществена санкция, наложена от ЕЦБ на кредитна институция — Член 26, параграф 3, първа алинея от Регламент (ЕС) № 575/2013 — Продължаващо нарушение на изискванията за собствен капитал — Нарушение, извършено по небрежност — Прилагане с обратна сила на по-леко наказание — Липса — Право на защита — Размер на санкцията — Задължение за мотивиране“

По дело T-576/18

Crédit agricole SA, установено в Монруж (Франция), за което се явяват A. Champsaur и A. Delors, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейска централна банка (ЕЦБ), за която се явяват C. Hernández Saseta, A. Pizzolla и D. Segoin, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на Решение ECB/SSM/2018-FRCAG-75 на ЕЦБ от 16 юли 2018 г., прието на основание член 18, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета от 15 октомври 2013 година за възлагане на Европейската централна банка на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ L 287, 2013 г., стр. 63), с което на жалбоподателя се налага административна имуществена санкция в размер на 4 300 000 EUR за продължаващо нарушение на изискванията за собствен капитал, предвидени в член 26, параграф 3 от Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ L 176, 2013 г., стр. 1 и поправки ОВ L 208, 2013 г., стр. 68, ОВ L 321, 2013 г., стр. 6 и ОВ L 20, 2017 г., стр. 3).

ОБЩИЯТ СЪД (втори разширен състав),

състоящ се от: S. Papasavvas, председател, V. Tomljenović, F. Schalin, P. Škvařilová-Pelzl и I. Nõmm (докладчик), съдии,

секретар: M. Marescaux, администратор,

* Език на производството: френски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 21 януари 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелствата по спора

1 Жалбоподателят, Crédit agricole SA, е френска кредитна институция, която подлежи на пряк пруденциален надзор от страна на Европейската централна банка (ЕЦБ).

2 На 22 декември 2016 г. звеното за разследване на ЕЦБ изпраща на жалбоподателя изложение на възраженията на основание член 126, параграфи 1 и 2 от Регламент (ЕС) № 468/2014 на Европейската централна банка от 16 април 2014 година за създаване на рамката за сътрудничество в единния надзорен механизъм между Европейската централна банка и националните компетентни органи и с определените на национално равнище органи (наричан по-нататък „Рамковият регламент за ЕНМ“) (ОВ L 141, 2014 г., стр. 1). ЕЦБ упреква жалбоподателя, че в нарушение на член 26, параграф 3 от Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ L 176, 2013 г., стр. 1 и поправки в ОВ L 208, 2013 г., стр. 68, ОВ L 321, 2013 г., стр. 6 и ОВ L 20, 2017 г., стр. 3) е класифицирал капиталови инструменти като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред (наричани по-нататък „базов собствен капитал от първи ред“), без да получи предварително разрешение от компетентния орган.

3 На 18 януари 2017 г. жалбоподателят представя писменото си становище във връзка с изложението на възраженията.

4 На 2 август 2017 г. звеното за разследване на ЕЦБ изпраща на жалбоподателя проект на решение, като му предоставя възможност да представи писменото си становище.

5 На 4 август 2017 г. жалбоподателят иска от ЕЦБ удължаване на срока, за да представи становището си. На 7 август 2017 г. ЕЦБ уважава частично това искане, като удължава посочения срок до 30 август 2017 г.

6 На 30 август 2017 г. жалбоподателят представя писмено становище по изпратения му проект на решение.

7 На 16 юли 2018 г. ЕЦБ приема Решение ECB/SSM/2018-FRCAG-75 на основание член 18, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета от 15 октомври 2013 година за възлагане на Европейската централна банка на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ L 287, 2013 г., стр. 63), с което на жалбоподателя се налага административна имуществена санкция в размер на 4 300 000 EUR за продължаващо нарушение на изискванията за собствен капитал, предвидени в член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013 (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

8 На първо място, ЕЦБ приема, че поведението на жалбоподателя е неправомерно. Тя приема, че от член 26, параграф 3, първа алинея от Регламент № 575/2013 следва, че кредитните институции могат да класифицират капиталовите си инструменти като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред едва след като са получили предварително разрешение от компетентния орган.

9 В това отношение ЕЦБ отхвърля доводите на жалбоподателя, изведени от това, че обикновените акции фигурират в списъка, публикуван от Европейския банков орган (ЕБО) съгласно член 26, параграф 3, трета алинея от Регламент № 575/2013 (наричан по-нататък „публикуваният от ЕБО списък“). По същество тя приема, че включването на инструмент в този списък не освобождава дадена кредитна институция от изискването да получи предварително разрешение от компетентния орган съгласно член 26, параграф 3, първа алинея от Регламент № 575/2013.

10 ЕЦБ отбелязва, че на 23 юни 2015 г., на 12 ноември 2015 г. и на 21 юни 2016 г. жалбоподателят е издал три емисии на обикновени акции с „клауза за лоялност“, като предоставя на акционерите увеличен дивидент за всяка акция, която те притежават, в продължение на непрекъснат период от време от поне две години. Тя го упреква, че без нейно разрешение е класифицирал тези капиталови инструменти като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред в тримесечните си консолидирани декларации за собствения капитал и в изискванията за собствен капитал в периода между второто тримесечие на 2015 г. и второто тримесечие на 2016 г., както и при публикуването на информация в рамките на третия стълб в периода между 30 юни 2015 г. и 30 юни 2016 г.

11 ЕЦБ също така припомня, че на 18 април 2016 г. съвместният надзорен екип е уведомил жалбоподателя за задължението му да поиска и получи разрешение от ЕЦБ, преди да класифицира капиталовите инструменти като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред, вследствие на което на 30 май и 22 юни 2016 г. жалбоподателят подава заявления за разрешения съответно относно, от една страна, емисиите от 23 юни и 12 ноември 2015 г., и от друга страна, относно тези от 21 юни 2016 г. Разрешенията са издадени от ЕЦБ съответно на 26 юли и на 29 август 2016 г.

12 Въз основа на това ЕЦБ стига до извода, че жалбоподателят не е спазил член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013 за периода от 30 юни 2015 г. до 30 юни 2016 г., като е класифицирал капиталовите инструменти като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред без разрешението на компетентния орган, и че това нарушение е било извършено най-малкото по небрежност.

13 Освен това в обжалваното решение ЕЦБ посочва, че след като е предоставила разрешенията, тя е била уведомена от ЕБО, че обикновените акции, съдържащи „клауза за лоялност“, не отговарят на условията, посочени в член 28, параграф 4 от Регламент № 575/2013, и не могат да бъдат квалифицирани като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред. Вследствие на това на 1 август 2017 г. от жалбоподателя е било поискано да вземе подходящи мерки, за да може емитираните от него обикновени акции да бъдат изцяло в съответствие с изискванията на Регламент № 575/2013.

14 На второ място, ЕЦБ налага на жалбоподателя административна имуществена санкция в размер на 4 300 000 EUR във връзка с неправомерното му поведение. Тя подчертава, че съгласно член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 има право да налага административно имуществено наказание при нарушаване на изискване на съответни пряко приложими правни актове от правото на Съюза, по отношение на което съгласно приложимото право на Съюза компетентните органи са оправомощени да налагат административни имуществени наказания. Тя допълва, че съгласно член 18, параграф 3 от Регламент № 1024/2013 наложените наказания трябва да са „ефективни, пропорционални и възпиращи“.

15 Що се отнася до тежестта на нарушението, ЕЦБ е взела предвид факта, че разглежданите капиталови инструменти представляват 67 базови пункта от съотношението на базовия собствен капитал от първи ред на жалбоподателя към 30 юни 2016 г. и че нарушението на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013 е било извършено по отношение на пет последователни тримесечни периода на деклариране и на три публикувания на информация в рамките на третия стълб през 2015 г. и 2016 г. Тя счита, че нарушението е извършено

най-малкото по небрежност, и отбелязва, че жалбоподателят, след като е бил предупреден от съвместния надзорен екип за задължението да получи предварително разрешение от него, е продължил да класифицира емисиите си на обикновени акции като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред.

16 Като смекчаващи обстоятелства ЕЦБ взема предвид факта, че вследствие на подадените от жалбоподателя заявления тя му е разрешила да класифицира емисиите си на обикновени акции като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред.

17 ЕЦБ приема, че административна имуществена санкция в размер на 4 300 000 EUR, която според нея е 0,0015 % от годишния оборот на групата, към която принадлежи жалбоподателят, представлява пропорционална санкция.

18 На трето място, ЕЦБ решава да публикува на уебсайта си наложената административна имуществена санкция, без да анонимизира името на жалбоподателя. Тя приема, че обстоятелствата, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на твърдението, че подобно публикуване би застрашило сериозно доброто му име и положението му на пазара, са чисто хипотетични, неясни и общи и поради това не позволяват да се докаже, че посоченото публикуване би могло да му нанесе несъразмерна вреда по смисъла на член 132, параграф 1, буква б) от Рамковия регламент за ЕНМ.

Производството и исканията на страните

19 На 25 септември 2018 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

20 След промяна в съставите на Общия съд делото е възложено на нов съдия докладчик, който е включен във втори състав, на когото съответно е разпределено настоящото дело.

21 По предложение на втори състав на Общия съд същият решава на основание член 28 от Процедурния правилник да препрати делото на разширен съдебен състав.

22 По предложение на съдията докладчик Общият съд (втори разширен състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник, на 13 декември 2019 г. отправя писмени въпроси до страните. Всяка от страните отговаря на поставените от Общия съд въпроси, след което представя становището си по отговорите на другата страна.

23 След като изслушва страните, с решение от 6 януари 2020 г. председателят на втори разширен състав решава настоящото дело да бъде съединено с дела T-577/18 и T-578/18 за целите на устната фаза на производството.

24 Устните състезания и отговорите на страните на зададените им от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание на 21 януари 2020 г. В това заседание от ЕЦБ е поискано да отговори писмено на въпрос на Общия съд, а от жалбоподателя — да представи становище по този отговор. Страните изпълняват това искане в определените срокове.

25 С решение от 2 март 2020 г. Общият съд (втори разширен състав) приключва устната фаза на производството.

26 Жалбоподателят иска от Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да осъди ЕЦБ да заплати съдебните разноски.

27 ЕЦБ иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

28 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква две основания.

29 Първото основание е посочено като изведено от превишаване на правомощията, което е довело до опорочаване на обжалваното решение. Това основание се състои от три части. Първата част е изведена от нарушение на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013. Втората част е изведена от нарушение на член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 и на принципа на правната сигурност. Третата част се отнася до пропорционалността на наложената на жалбоподателя административна имуществена санкция.

30 С второто основание жалбоподателят упреква ЕЦБ, че е нарушила правото му да бъде изслушан, тъй като е основала обжалваното решение на твърдения за нарушения, които не е посочила изрично в хода на административното производство.

31 Както бе подчертано в точки 8—18 по-горе, в обжалваното решение ЕЦБ, първо, установява, че жалбоподателят е извършил нарушение, второ, му налага административна имуществена санкция като наказание за това нарушение, и трето, предвижда публикуване на тази административна имуществена санкция на уебсайта си.

32 Общият съд счита за целесъобразно да направи разграничение според това дали критиките на жалбоподателя се отнасят до установяване на извършено от него нарушение или до налагане на административна имуществена санкция.

По законосъобразността на обжалваното решение в частта, в която се приема, че жалбоподателят е извършил нарушение

33 С първата част от първото основание жалбоподателят по същество твърди, че ЕЦБ е нарушила член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013, като е приела, че той е извършил нарушение. Освен това в рамките на първото твърдение за нарушение от втората част на първото основание той счита, че ЕЦБ е нарушила член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013, като е приела, че той е допуснал нарушението най-малкото по небрежност. Накрая, с второто си основание, представено при условията на евентуалност, жалбоподателят поддържа по същество, че изводът в обжалваното решение за наличието на нарушение се основава на обстоятелства, по отношение на които той не е имал възможност да изложи становището си в хода на административното производство, което представлявало нарушение на правото му да бъде изслушан.

По първата част от първото основание, изведена от грешка при прилагане на правото, допусната при тълкуването и прилагането на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013

34 В първата част на първото основание жалбоподателят по същество изтъква две твърдения за нарушения.

35 Съгласно първото твърдение за нарушение на жалбоподателя ЕЦБ е допуснала грешка при тълкуването и прилагането на член 26, параграф 3, първа алинея от Регламент № 575/2013, в редакцията му, приложима към момента на настъпване на фактите, за които е бил упрекнат.

36 С второто твърдение за нарушение, представено на етапа на писмената реплика, жалбоподателят твърди, че във всички случаи фактите, за които е бил упрекнат, вече не представляват нарушение поради изменението на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013, което е направено с Регламент (ЕС) 2019/876 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2019 година за изменение на Регламент (ЕС) № 575/2013 по отношение на отношението на ливъридж, отношението на нетното стабилно финансиране, капиталовите изисквания и изискванията за приемливи задължения, кредитния риск от контрагента, пазарния риск, експозициите към централни контрагенти, експозициите към предприятия за колективно инвестиране, големите експозиции, изискванията за отчетност и оповестяване и на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ L 150, 2019 г., стр. 1). Според него това изменение трябва да бъде взето предвид от Общия съд, тъй като то е равнозначно на по-благоприятен наказателен закон.

– По първото твърдение за нарушение, изведено от грешка при тълкуването и прилагането на член 26, параграф 3, първа алинея от Регламент № 575/2013, в редакцията му, приложима към момента на настъпване на фактите, за които жалбоподателят е бил упрекнат

37 В точка 3 от обжалваното решение ЕЦБ приема, че член 26, параграф 3, първа алинея от Регламент № 575/2013 задължава жалбоподателя да получи предварително разрешение от компетентния орган, преди да класифицира емисиите си на обикновени акции като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред, макар тази категория капиталови инструменти да фигурира в публикувания от ЕБО списък съгласно трета алинея от посочената разпоредба.

38 Следва да се отбележи, че член 26 от Регламент № 575/2013 се отнася до инструментите на базовия собствен капитал от първи ред. По-специално параграф 3 от посочения член се отнася до преценката от страна на компетентните органи на въпроса дали инструментите, които кредитните институции класифицират като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред, отговарят на критериите на член 28 или, когато е приложимо, на член 29 от Регламент № 575/2013. Тази разпоредба предвижда специален режим за капиталовите инструменти.

39 Така член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013, в редакцията му, приложима към спора, гласи следното:

„Компетентните органи преценяват дали емисиите на инструменти на базовия собствен капитал от първи ред отговарят на критериите, определени в член 28 или на член 29, когато е приложимо. По отношение на емисиите след 28 юни 2013 г. институциите класифицират капиталовите инструменти като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред само след като компетентните органи, които могат да се консултират с ЕБО, са дали разрешение за това.

За капиталовите инструменти с изключение на държавната помощ, които са одобрени от компетентния орган като допустими за класифициране като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред, но за които по мнение на ЕБО има съществени затруднения да се прецени дали отговарят на критериите по член 28 или на член 29, когато е приложимо, компетентните органи дават разяснения за мотивите си на ЕБО.

Въз основа на информацията, предоставена от всеки компетентен орган, ЕБО съставя, поддържа и публикува списък на всички форми капиталови инструменти във всяка държава членка, които отговарят на изискванията за инструменти на базовия собствен капитал от първи ред. ЕБО изготвя и публикува този списък за първи път до 28 юли 2013 г.

След процеса на анализ по член 80 и при наличие на съществени доказателства, че тези инструменти не отговарят на критериите на член 28 или на член 29, когато е приложимо, ЕБО може да изключи от списъка капиталовите инструменти, които не представляват държавна помощ, емитирани след 28 юни 2013 г., и да направи съобщение в този смисъл“.

40 В членове 28 и 29 от Регламент № 575/2013, към които препраща член 26, параграф 3 от същия регламент, изрично се посочват условията, на които трябва да отговорят инструментите на базовия собствен капитал от първи ред. Член 28 от Регламент № 575/2013 определя условията, които се прилагат към капиталовите инструменти, емитирани от кредитни институции, докато член 29 от същия регламент се отнася до специфичните условия за капиталовите инструменти, емитирани от взаимоспомагателни или кооперативни дружества, спестовни институции или подобни институции.

41 Страните спорят относно тълкуването на израза „компетентните органи […] са дали разрешение за това“, съдържащ се в член 26, параграф 3, първа алинея от Регламент № 575/2013.

42 В това отношение жалбоподателят поддържа, че разрешението на компетентните органи е било дадено за определена категория капиталови инструменти и се изразява във включването на този вид разглеждани инструменти в публикувания от ЕБО списък съгласно член 26, параграф 3, трета алинея от Регламент № 575/2013. Тъй като обикновените акции са били включени в този списък, когато жалбоподателят ги е класифицирал като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред, той счита, че ЕЦБ неправилно е приела, че е нарушил член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013.

43 За сметка на това, ЕЦБ приема, че член 26, параграф 3, първа алинея от Регламент № 575/2013 предполага, че преди да класифицира даден капиталов инструмент като инструмент на базовия собствен капитал от първи ред, кредитната институция трябва да поиска предварително разрешение от компетентния орган, дори когато инструментът фигурира в публикувания от ЕБО списък. Въз основа на това тя достига до заключението, че в обжалваното решение правилно е приела, че жалбоподателят е нарушил горепосочената разпоредба, като е класифицирал три емисии на обикновени акции като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред, без преди това да е получил разрешение от нея.

44 Тъй като липсва определение на използвания в член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013 израз „компетентните органи […] са дали разрешение за това“, е необходимо да се пристъпи към неговото тълкуване.

45 Съгласно постоянната съдебна практика при тълкуването на разпоредба от правото на Съюза следва да се вземат предвид не само нейният текст, но и нейният контекст и целите на правната уредба, от която тя е част (вж. решение от 7 юни 2005 г., VEMW и др., C-17/03, EU:C:2005:362, т. 41 и цитираната съдебна практика).

46 Що се отнася, на първо място, до текста на член 26, параграф 3, първа алинея от Регламент № 575/2013, от него следва, че кредитната институция трябва да получи разрешение от компетентния орган, преди капиталовите ѝ инструменти да бъдат класифицирани като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред.

47 Следва да се отбележи, че редът и условията за получаването на това разрешение от компетентния орган не могат да бъдат изведени само от текста на член 26, параграф 3, първа алинея от Регламент № 575/2013, тъй като терминът „разрешение“ може да обозначава едновременно предварително разрешение, което се прилага за капиталовите инструменти на индивидуална основа, и разрешение, дадено общо за дадена категория капиталови инструменти.

48 В това отношение, противно на поддържаното от жалбоподателя, обстоятелството, че други разпоредби на Регламент № 575/2013 препращат изрично към получаването на „предварително разрешение“ от компетентния орган, не означава непременно, че използването на думата „разрешение“ в член 26, параграф 3, първа алинея от Регламент № 575/2013 се отнася до механизъм, различен от този на предварителното разрешение.

49 Всъщност от прочита на всички разпоредби на Регламент № 575/2013, които се отнасят до предоставянето или на „разрешение“, или на „предварително разрешение“ от компетентния орган, не следва, че редът и условията за даване на одобрение от страна на компетентния орган се различават според използваната в тези разпоредби терминология. Освен това следва да се отбележи, че това разграничение не е систематично, тъй като в текстовете на други езици на Регламент № 575/2103 не се прави непременно разграничение между изразите „разрешение“ и „предварително разрешение“, съдържащи се в текста на френски език на посочения регламент.

50 Освен това ЕЦБ неправилно твърди, че понятието „категория инструменти“ не се съдържа в член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013. Всъщност, доколкото третата алинея от тази разпоредба се отнася до „списък на всички форми капиталови инструменти във всяка държава членка, които отговарят на изискванията за инструменти на базовия собствен капитал от първи ред“, публикуван от ЕБО, член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013 предвижда извършването на проверка дали отделните категории капиталови инструменти отговарят на тези изисквания. При това положение не може да се приеме, че посочването на „капиталовите инструменти“ в първата алинея от тази разпоредба непременно предполага проверка на всеки капиталов инструмент на индивидуална основа.

51 На второ място, що се отнася до контекстуалното тълкуване на член 26, параграф 3, първа алинея от Регламент № 575/2013, жалбоподателят препраща към втора и трета алинея от посочената разпоредба. Втората алинея от този член обаче се отнасяла до извършване на проверка от страна на компетентния орган заедно с ЕБО дали дадена форма на капиталови инструменти отговаря на изискванията, която би могла да доведе до включването на посочената форма на капиталови инструменти в публикувания от ЕБО списък съгласно трета алинея от същия член. Публикуването, което ЕБО прави, представлявало материален израз на разрешението на компетентния орган, предвидено в член 26, параграф 3, първа алинея от Регламент № 575/2013. Следователно такова публикуване означавало, че инструментът отговаря на общите условия по член 28 от Регламент № 575/2013 и че съответните кредитни институции трябва да проверят дали въпросният капиталов инструмент отговаря на предвидените в този член индивидуални условия, като компетентният орган би могъл впоследствие да провери основателността на тази преценка.

52 Такова тълкуване не би могло да бъде възприето.

53 От една страна, това тълкуване е несъвместимо с различното естество на извършваното от ЕБО консултиране в зависимост от това дали е предвидено в първа или във втора алинея от член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013. Всъщност, въпреки че посоченото консултиране е представено само като възможност за компетентните органи в рамките на първата алинея, тъй като посочените органи „могат да се консултират с ЕБО“, втората алинея от същата разпоредба обаче предполага компетентните органи системно да се консултират с ЕБО.

54 От друга страна, следването на подхода на жалбоподателя означава, че само спазването на общите условия, посочени в член 28 или, когато е приложимо — в член 29 от Регламент № 575/2013, ще бъде проверявано от компетентния орган преди класифицирането на даден капиталов инструмент като инструмент на базовия собствен капитал от първи ред. Както самият жалбоподател признава, кредитната институция е тази, която трябва да провери дали емитирането на даден капиталов инструмент отговаря на индивидуалните условия, предвидени в член 28 или, когато е приложимо — в член 29 от посочения регламент.

55 Налага се изводът, че подобно ограничаване на контрола от страна на компетентните органи би било в противоречие с член 26, параграф 3, първа алинея от Регламент № 575/2013. Всъщност от това следва, че даден капиталов инструмент може да бъде класифициран като инструмент на базовия собствен капитал от първи ред само след съгласие на компетентните органи и че оценката на последните се отнася до изпълнението на условията по член 28 или, когато е приложимо — по член 29 от посочения регламент, без да се прави разграничение в зависимост от това дали тези условия са с общ или с индивидуален характер.

56 Ето защо следва да се приеме, че член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013 трябва да се тълкува в смисъл, че предвижда вземането на две различни решения. От една страна — решение, произтичащо от предвиденото в член 26, параграф 3, втора алинея от Регламент № 575/2013 сътрудничество между компетентните органи и ЕБО, което се отнася до това дали съответните форми на капиталови инструменти отговарят на изискванията и се изразява във включването им в списък, публикуван от ЕБО, който е предвиден в третата алинея от същата разпоредба. От друга страна — решение на компетентния орган, за когото консултирането с ЕБО е само една възможност, целяща да провери дали даден капиталов инструмент отговаря на всички условия по член 28 или, когато е приложимо — по член 29 от Регламент № 575/2013, независимо дали тези условия са с общ или с индивидуален характер.

57 От това следва, че макар включването на даден капиталов инструмент в публикувания от ЕБО списък да предполага, че той по принцип може да бъде класифициран като инструмент на базовия собствен капитал от първи ред, когато отговаря на общите условия, посочени в член 28, или, когато е приложимо — в член 29 от Регламент № 575/2013, само по себе си това не позволява на дадена кредитна институция да го класифицира като инструмент на базовия собствен капитал от първи ред. Преди това тази кредитна институция трябва да изпрати информация за посочения инструмент на компетентния орган, за да може той да извърши конкретна проверка дали са спазени посочените условия, и по-специално условията с индивидуален характер.

58 Накрая, на трето място, следва да се вземе предвид намерението на законодателя при приемането на Регламент № 575/2013 за подобряване на количествените и качествените аспекти на собствения капитал в банковата система, припомнено в съображение 1 от Регламент № 575/2013 и възпроизведено в съображение 72 от същия регламент. В съображение 72 по-специално се подчертава необходимостта допълнително да се подобрят качеството и хармонизацията на собствения капитал, който кредитните институции са длъжни да поддържат, и в това отношение се извършва позоваване на „строги критерии за основните капиталови инструменти“.

59 При това положение в съответствие с намерението на законодателя е да се предпочете тълкуване на член 26, параграф 3, първа алинея от Регламент № 575/2013, което позволява на компетентния орган да се увери в най-голяма степен, че са изпълнени изискванията даден инструмент да бъде класифициран като собствен капитал с изключително високо качество, а именно като инструмент на базовия собствен капитал от първи ред.

60 Налага се обаче изводът, че контролът за спазването на условията, предвидени в член 28, или, когато е приложимо — в член 29 от Регламент № 575/2013, е по-добре гарантиран посредством процедура за предварително разрешение, отколкото чрез система, при която проверката за спазването на някои от тези условия е задължение на първо място на самата кредитна институция, тъй като контролът от страна на компетентния орган се осъществява едва впоследствие, без непременно да се извършва системно.

61 Останалите изтъкнати от жалбоподателя доводи не поставят под въпрос основателността на този извод.

62 Това се отнася, на първо място, до позоваването на тълкуването на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013, при което се отдава предпочитание на ЕБО или на Органа за пруденциален надзор и оздравяване (ACPR). В това отношение е достатъчно да се припомни, че тълкуването на релевантното законодателство от страна на административен орган не обвързва съда на Съюза, който съгласно член 19 ДЕС единствен е компетентен да тълкува правото на Съюза (решение от 13 декември 2017 г., Crédit mutuel Arkéa/ЕЦБ, T-712/15, EU:T:2017:900, т. 75).

63 На второ място, същото се отнася и за обстоятелството, че текстът на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013 впоследствие е изменен с Регламент 2019/876. В това отношение е достатъчно да се подчертае, че макар от съображение 23 от Регламент 2019/876 да следва, че целта на това изменение е да се въведе нова ясна и прозрачна процедура за одобрението на инструменти на базовия собствен капитал от първи ред, от нея не би могло да се направи предположение относно смисъла на тази разпоредба преди нейното изменение.

64 При това положение първото твърдение за нарушение на жалбоподателя трябва да се отхвърли.

– По второто твърдение за нарушение, което по същество се отнася до прилагането с обратна сила на новата редакция на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013

65 В писмената си реплика жалбоподателят твърди по същество, че текстът на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013 е бил изменен с член 1, точка 15 от Регламент 2019/876, считано от 27 юни 2019 г. Той счита, че с оглед на тази нова редакция на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013 поведението му вече не представлява нарушение и че поради това принципът на прилагане с обратна сила на по-лекото наказание налага спрямо него да се приложи новата редакция на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013.

66 ЕЦБ счита, че настоящото твърдение за нарушение трябва да се отхвърли.

67 Що се отнася в самото начало до допустимостта на това твърдение за нарушение, доколкото то е представено на етапа на репликата, следва да се отбележи, че макар член 84, параграф 1 от Процедурния правилник по принцип да забранява в хода на производството да се въвеждат нови правни основания, тази забрана не се прилага, когато те почиват на правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството. Доколкото настоящото твърдение за нарушение се основава на правно обстоятелство, установено в хода на производството, а именно влизането в сила на член 1, точка 15 от Регламент 2019/876 на 27 юни 2019 г., то следователно е допустимо.

68 При обстоятелствата в настоящия случай обаче такова твърдение за нарушение не може да доведе до отмяна на обжалваното решение.

69 Несъмнено принципът на прилагане с обратна сила на по-лекото наказание представлява общ принцип на правото на Съюза (решение 11 март 2008 г., Jager, C-420/06, EU:C:2008:152, т. 59; вж. в този смисъл също решения от 3 май 2005 г., Berlusconi и др., C-387/02, C-391/02 и C-403/02, EU:C:2005:270, т. 67—69 и от 27 юни 2017 г., NC/Комисия, T-151/16, EU:T:2017:437, т. 53 и 54), който вече е включен в Хартата на основните права на Европейския съюз.

70 Съгласно член 49, параграф 1 от Хартата на основните права:

„Никой не може да бъде осъден за действие или бездействие, което в момента на извършването му не е представлявало престъпление съгласно националното или международното право. По същия начин, не може да бъде налагано по-тежко наказание от това, което е било приложимо към момента на извършване на престъплението. Ако в по-късен момент след престъплението законът предвижда по-леко наказание, трябва да се приложи това наказание“.

71 Освен това принципът на прилагане с обратна сила на по-лекото наказание може да се изтъкне не само срещу решения, с които се налагат наказателни санкции в тесен смисъл, но и срещу административни санкции (вж. в този смисъл решения от 8 март 2007 г., Campina, C-45/06, EU:C:2007:154, т. 32 и 33, от 11 март 2008 г., Jager, C-420/06, EU:C:2008:152, т. 60 и от 27 юни 2017 г., NC/Комисия, T-151/16, EU:T:2017:437, т. 54).

72 Следва обаче да се отбележи, че принципът на прилагане с обратна сила на по-лекото наказание може да доведе до отмяна на решение, в случай че правната уредба бъде изменена след настъпване на фактите по случая, но преди обжалваното решение (вж. в този смисъл решение от 27 юни 2017 г., NC/Комисия, T-151/16, EU:T:2017:437, т. 63), то той не може да бъде от значение за контрола за законосъобразност на акт, приет преди посоченото изменение на правната уредба, тъй като институцията ответник не може да бъде упрекната, че е нарушила все още неприложими правни норми.

73 Освен това само когато Общият съд упражнява правомощието си за изменение на размера на наложената санкция, в случай че на основание член 261 ДФЕС Общият съд разполага с такава компетентност по отношение на административните санкции, наложени от ЕЦБ на основание член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013, евентуално би могло да се вземе предвид промяната на правната уредба, която е настъпила след приемане на обжалваното решение. Всъщност, след като бъде сезиран с такова искане, Общият съд трябва да определи дали е необходимо, към датата на приемане на решението си, да замени преценката на ЕЦБ със собствената си преценка, така че размерът на санкцията да бъде съответстващ (вж. в този смисъл решение от 17 декември 2015 г., Orange Polska/Комисия, T-486/11, EU:T:2015:1002, т. 67 и цитираната съдебна практика).

74 Общият съд обаче не е бил сезиран с искане за изменение на размера на наложената санкция, което жалбоподателят изрично потвърждава в съдебното заседание.

75 Поради това второто твърдение за нарушение трябва да се отхвърли, а следователно и първата част от първото основание.

По първото твърдение за нарушение от втората част на първото основание, изведено от нарушение на член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013

76 В обжалваното решение ЕЦБ приема, че жалбоподателят е нарушил член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013 най-малкото по небрежност по смисъла на член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013.

77 Жалбоподателят счита, че ЕЦБ е нарушила член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013, като е приела, че е налице извършено по небрежност нарушение, макар че не би могло да се приеме, че той е знаел или е трябвало да знае, че поведението му представлява нарушение. Той припомня по-специално че е следвал предпочетеното от ЕБО и ACPR тълкуване, въпреки че ЕЦБ не е дала никакви насоки относно член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013 и че почти всички кредитни институции са възприели същото тълкуване. Той счита също, че само по себе си различното тълкуване не представлява нарушение и че той не би могъл да съзнава неправомерния характер на своето поведение.

78 ЕЦБ счита, че настоящото твърдение за нарушение трябва да се отхвърли.

79 Съгласно член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 „[с] оглед на изпълнението на възложените ѝ с настоящия регламент задачи, когато кредитни институции, финансови холдинги или смесени финансови холдинги умишлено или по небрежност нарушават изискване […] ЕЦБ може да налага административни имуществени наказания“.

80 Както Съдът е имал възможност да подчертае, понятието за небрежност се отнася до неумишлено действие или бездействие, с което отговорното лице нарушава свое задължение за полагане на грижа (решение от 3 юни 2008 г., Intertanko и др., C-308/06, EU:C:2008:312, т. 75). Освен това, за да се прецени дали е налице такава небрежност, следва да се вземат предвид по-специално сложността на разглежданите разпоредби, както и професионалният опит и дължимата грижа на съответното предприятие (вж. по аналогия решение от 11 ноември 1999 г., Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, т. 56).

81 В това отношение следва да се отбележи, че в качеството си на кредитна институция жалбоподателят е трябвало да прояви голяма предпазливост при прилагането на разпоредбите на Регламент № 575/2013, като обърне особено внимание на обхвата на задълженията си съгласно тези разпоредби.

82 Освен това, макар до настоящото решение член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013 да не е бил тълкуван от съда на Съюза, точният обхват на задълженията на кредитните институции може да бъде изведен от внимателен анализ на тази разпоредба, което се потвърждава от съображенията, изложени в точки 53—60 по-горе.

83 Всъщност такъв анализ би довел жалбоподателя до извода, че публикуването, извършено от ЕБО на основание член 26, параграф 3, трета алинея от Регламент № 575/2013, и предвиденото в първа алинея от посочената разпоредба разрешение на компетентния орган се отнасят до два, макар и свързани, но отделни въпроса: от една страна, за това дали даден капиталов инструмент може да бъде класифициран като инструмент на базовия собствен капитал от първи ред, и от друга страна, за конкретната проверка за спазването на условията — по-специално тези с индивидуален характер — изброени в член 28, или, когато е приложимо — в член 29 от посочения регламент.

84 Следователно ЕЦБ правилно е приела, че поведението на жалбоподателя е небрежно и е достигнала до заключението, че той е извършил нарушение съгласно член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013.

85 Този извод не се опровергава от доводите на жалбоподателя, изведени по същество от това, че той е възприел тълкуването, съдържащо се в клауза от уводната част от публикувания от ЕБО списък, която е била в смисъл, че жалбоподателят не е бил длъжен да поиска предварително разрешение от компетентния орган, когато класифицира дадена категория инструменти от посочения списък като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред.

86 В това отношение в точка 62 по-горе вече бе подчертано, че тълкуването на ЕБО не може да има предимство пред текста на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013.

87 Това не се променя от факта, че съгласно член 8, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕС) № 1093/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 24 ноември 2010 година за създаване на Европейски надзорен орган (Европейски банков орган), за изменение на Решение № 716/2009/ЕО и за отмяна на Решение 2009/78/ЕО на Комисията (ОВ L 331, 2010 г., стр. 12) една от задачите на ЕБО е „да допринася за последователното прилагане на правно обвързващите актове на Съюза, по-специално като допринася за създаването на обща надзорна култура“, като направеното от него тълкуване на Регламент № 575/2013, по-специално когато съответната разпоредба все още не е била тълкувана от съда на Съюза, е от особено значение.

88 Също така е вярно, че разгледано самостоятелно, едно изречение от точка 4 от клаузата от уводната част от публикувания от ЕБО списък би могло да наведе на мисълта, че според ЕБО включването на даден капиталов инструмент в публикувания от него списък предполага, че той може да бъде класифициран като инструмент на базовия собствен капитал от първи ред, тъй като в него се уточнява, че „[в]ключването на инструмент в списъка означава, че той отговаря на критериите за допустимост, посочени в [Р]егламент [№ 575/2013], и че той може да бъде включен в [инструментите на базовия собствен капитал от първи ред] от всички институции на съответната държава членка“.

89 Прочитът на тази клауза в нейния по-общ контекст обаче би трябвало да накара жалбоподателя да постави под въпрос обхвата на това изречение. Всъщност възможността капиталовите инструменти, посочени в публикувания от ЕБО списък, да бъдат класифицирани като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред, не е представена от ЕБО като безусловна. Напротив, препраща се към необходимостта да бъдат спазени нормите на националното законодателство, както и евентуално към необходимостта от получаване на разрешение от компетентните органи съгласно Регламент № 575/2013. Въпреки че текстът на клаузата не е много ясен, това не променя факта, че направеното позоваване на евентуалното спазване на други условия или на получаването на разрешение от компетентните органи е трябвало да накара жалбоподателя да си постави въпроса за точния обхват на неговите задълженията по член 26, параграф 3, първа алинея от Регламент № 575/2013.

90 Освен това следва да се отбележи, че на 18 април 2016 г. жалбоподателят е получил от ЕЦБ електронно писмо с разяснения относно обхвата на задълженията му по член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013. В него ЕЦБ посочва, че преди увеличението на капитала да се класифицира като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред, е необходимо предварително разрешение, и посочва списъка с документите, които трябва да бъдат предоставени.

91 Противно на поддържаното от жалбоподателя, съдържанието на електронното писмо на ЕЦБ от 18 април 2016 г. не оставя съмнение относно тълкуването, което е възприела на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013.

92 Въпреки това предупреждение обаче жалбоподателят е продължил да следва различно и погрешно тълкуване на задълженията си по член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013, като на 30 юни 2016 г. при публикуването на информация по третия стълб и в тримесечната си консолидирана декларация за собствения капитал и изискванията за собствен капитал е класифицирал емисии 1—3 като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред, преди ЕЦБ да му е предоставила разрешението си.

93 Жалбоподателят също така твърди по същество, че липсата на яснота в член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013 е накарала някои национални органи, както и много кредитни институции да следват същото тълкуване като това, което той е предпочел, което обясняващо защо тази разпоредба е била изменена с Регламент 2019/876.

94 Дори подобно обстоятелство да се приеме за доказано, то обаче не позволява да се докаже, че липсва небрежност от страна на жалбоподателя.

95 Всъщност, макар тези обстоятелства да са показателни относно това, че някои оператори са изпитали трудности при тълкуването на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013, това не променя факта, че предпазливостта и полагането на дължима грижа, които могат да се очакват от значима кредитна институция от ранга на жалбоподателя, е трябвало да го накарат да извърши внимателен прочит на тази разпоредба, който би му позволил да преодолее посочените трудности при тълкуване на обхвата на задълженията му.

96 Предвид гореизложеното първото твърдение за нарушение от втората част на първото основание следва да се отхвърли.

По второто основание, изтъкнато при условията на евентуалност и изведено от нарушение на правото на жалбоподателя да бъде изслушан

97 Жалбоподателят твърди по същество, че ЕЦБ е нарушила правото му на изслушване, като е основала обжалваното решение на фактически или правни обстоятелства, по които той не е имал възможност да изложи становището си в хода на административното производство, и припомня, че съгласно член 22, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 ЕЦБ може да основе своите решения само на онези предявени възражения, по които засегнатите страни са имали възможност да изразят становище, независимо дали те засягат неблагоприятно или благоприятно посочените страни. В това отношение жалбоподателят по-специално упреква ЕЦБ, че е направила за първи път в обжалваното решение собствено тълкуване на доклада на ЕБО от 23 май 2017 г., че се е позовала на оспорването от ЕБО на „клаузата за лоялност“, съдържаща се в обикновените му акции, и че е счела, че той е представил на съответния пазар невярна информация относно пруденциалното си състояние.

98 Що се отнася по-специално до позоваването в обжалваното решение на оспорваната от ЕБО „клауза за лоялност“ и на твърдяното предоставяне на погрешна информация на пазара, жалбоподателят счита, че те са имали отражение върху размера на наложената му санкция.

99 ЕЦБ твърди, че нито едно от фактическите или правни обстоятелства, които не са посочени в проекта на решение за налагане на санкция, но се съдържат в обжалваното решение, не би могло да засегне неблагоприятно правото на защита на жалбоподателя, нито пък че е било от решаващо значение за изхода на производството.

100 Съгласно постоянната съдебна практика зачитането на правото на защита във всяко производство срещу лице, което може да завърши с увреждащ го акт, представлява основен принцип на правото на Съюза, който трябва да бъде гарантиран дори при липсата на каквато и да е правна уредба относно разглежданото производство (вж. определение от 12 май 2010 г., CPEM/Комисия, C-350/09 P, непубликувано, EU:C:2010:267, т. 76 и цитираната съдебна практика).

101 Член 22, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 отразява този принцип, доколкото предвижда, че ЕЦБ предоставя на лицата, срещу които е образувано производство, възможността да бъдат изслушани и основава своите решения само на онези предявени възражения, по които засегнатите страни са имали възможност да изразят становище.

102 Този принцип е закрепен както в член 31, озаглавен „Право на изслушване“, така и в член 126, озаглавен „Процесуални права“, от Рамковия регламент за ЕНМ.

103 Съгласно член 31, параграф 1 от Рамковия регламент за ЕНМ той се прилага към всяко надзорно решение, „чийто адресат е страна и което би засегнало неблагоприятно правата на тази страна“. Той предвижда възможност за посочената страна да представи на ЕЦБ писмено становището си относно фактите, възраженията и правните основания, относими към надзорното решение на ЕЦБ, преди то да бъде прието.

104 Член 126 от Рамковия регламент за ЕНМ, който се отнася по-конкретно до решенията, с които се налагат административни санкции, различни от периодични парични санкции, гласи следното:

„1. При завършване на разследване и преди изготвяне и представяне пред Надзорния съвет на предложение за цялостен проект на решение, звеното за разследване уведомява писмено съответното поднадзорно лице относно констатациите от извършеното разследване и относно повдигнатите срещу тях възражения.

2. В посоченото в параграф 1 уведомление звеното за разследване информира съответното поднадзорно лице относно правото му да представи писмено становище пред звеното за разследване относно фактическите резултати и повдигнатите срещу лицето възражения, посочени в уведомлението, включително отделните разпоредби, които се предполага, че са нарушени, като определя разумен срок за получаване на такова становище. ЕЦБ не е длъжна да взема предвид писмени становища, получени след изтичането на определения от звеното за разследване срок“.

105 Както съдебната практика е имала възможност да подчертае по отношение на член 27, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), чийто смисъл по същество е идентичен с този на член 22, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 и този на член 126 от Рамковия регламент за ЕНМ, изискването, свързано с правото на защита, е спазено когато, от една страна, до страните е изпратено изложение на възраженията, което трябва да посочва по ясен начин всички съществени елементи, на които се основава Европейската комисия на този етап на производството, и от друга страна, в решението не се твърди, че заинтересованите лица са извършили нарушения, различни от оплакванията, за които са били уведомени в хода на административното производство, и са взети предвид само фактите, по които заинтересованите лица са имали възможност да дадат обяснения (вж. в този смисъл решение от 24 май 2012 г., MasterCard и др./Комисия, T-111/08, EU:T:2012:260, т. 266 и цитираната съдебна практика).

106 В това отношение следва да се отбележи, че съгласно постоянната съдебна практика относно зачитането на правото на защита в хода на производствата по санкциониране на нарушенията на членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС това посочване може да бъде направено обобщено, а окончателното решение не трябва непременно да бъде копие на изложението на възраженията, тъй като това изложение представлява подготвителен документ, съдържащ фактически и правни преценки с чисто временен характер. Ето защо са допустими допълнения към изложението на възраженията, направени в светлината на писмения отговор на страните, чиито доводи доказват, че те са могли действително да упражнят правото си на защита. С оглед на административното производство Комисията може също така да ревизира или добавя фактически или правни доводи в подкрепа на формулираните от нея възражения (вж. решение от 24 май 2012 г., MasterCard и др./Комисия, T-111/08, EU:T:2012:260, т. 267 и цитираната съдебна практика).

107 От същата съдебна практика е видно, че изпращането на заинтересованите лица на допълнително изложение на възраженията е необходимо само когато в резултат на направените проверки Комисията иска да предяви нови обвинения на предприятията или да измени съществено доказателствата за установените нарушения (вж. решение от 24 май 2012 г., MasterCard и др./Комисия, T-111/08, EU:T:2012:260, т. 268 и цитираната съдебна практика).

108 Накрая, също съгласно съдебната практика, приложима към санкционирането на нарушенията по членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС, нарушение на правото на защита е налице, когато съществува възможност, поради допусната от Комисията нередовност, провежданото от нея административно производство да доведе до различен резултат. Предприятие жалбоподател установява извършването на такова нарушение, като докаже в достатъчна степен не че съдържанието на решението на Комисията би било различно, а че то е можело да осигури по-добре своята защита, ако нередовността е липсвала, например поради факта че е щяло да може да използва документи, достъпът до които му е бил отказан в хода на административното производство (вж. решение от 24 май 2012 г., MasterCard и др./Комисия, T-111/08, EU:T:2012:260, т. 269 и цитираната съдебна практика).

109 Същите принципи се прилагат по аналогия към зачитането на правото на защита в рамките на провеждано от ЕЦБ производство при нарушаване на изискване, произтичащо от съответни пряко приложими правни актове от правото на Съюза, съгласно член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013.

110 На първо място, следва да се подчертае, че единственото твърдение за нарушение, което ЕЦБ прави по отношение на жалбоподателя, а именно класифицирането без разрешение на някои капиталови инструменти като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред в нарушение на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013, е формулирано ясно още в изложението на възраженията, което му е изпратено на 22 декември 2016 г.

111 На второ място, жалбоподателят е имал възможност да изрази становището си по това възражение не само по повод на отговора си на посоченото изложение, но и в становището си по проекта на решение, което ЕЦБ му е изпратила на 2 август 2017 г.

112 На трето място, трябва да се констатира, че трите елемента, във връзка с които жалбоподателят отправя критики, че за първи път са били посочени в обжалваното решение, не могат да се считат за нови твърдения за нарушения.

113 Всъщност, първо, що се отнася до направеното от ЕЦБ в точка 3.2.2.4 от обжалваното решение позоваване на доклада на ЕБО от 23 май 2017 г., следва да се отбележи, че ЕЦБ го е споменала, за да обоснове основателността на извършеното от нея тълкуване на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013. Този въпрос обаче е подробно обсъден от страните в хода на административното производство. По-конкретно трябва да се подчертае, че това позоваване е направено от ЕЦБ в отговор на довода на жалбоподателя, изведен от това, че на същата дата ЕБО е отбелязала, че член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013 може да се тълкува по различен начин.

114 Второ, що се отнася до посоченото в точка 3.2.2.4 от обжалваното решение, че според ЕБО съдържащата се в обикновените акции на жалбоподателя клауза за лоялност е пречка те да бъдат класифицирани като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред, достатъчно е да се изтъкне, че този въпрос се отнася до съответствието на обикновените акции на жалбоподателя с условията, посочени в член 28 от Регламент № 575/2013, и че той не е свързан с посоченото от ЕЦБ твърдение за нарушение на жалбоподателя, което се отнася единствено до нарушение от страна на последния на член 26, параграф 3 от същия регламент.

115 Трето, посочването от ЕЦБ в точка 3.2.4 от обжалваното решение, че спазването на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013 не е „[накарало жалбоподателя] да заяви неточна информация относно пруденциалното си състояние пред компетентните органи и на пазара“, не може да се счита за ново твърдение за нарушение по отношение на жалбоподателя. Всъщност този коментар е направен от ЕЦБ в рамките на преценката дали поведението на жалбоподателя е небрежно и в отговор на твърдението на последния, изложено в становището му от 30 август 2017 г., че той е действал „предпазливо и е положил дължима грижа, за да избегне съобщаването на каквато и да е погрешна информация за действителното положение на собствения му капитал“.

116 На четвърто място, що се отнася до оплакването на жалбоподателя, че посочените в точки 114 и 115 по-горе обстоятелства са се отразили на размера на наложената му имуществена санкция, следва да се отбележи, че този въпрос не се отнася до законосъобразността на констатацията за извършено от страна на жалбоподателя нарушение, а до законосъобразността на размера на наложената му санкция.

117 Следователно трябва да се заключи, че второто основание трябва да се отхвърли в частта, в която се отнася до законосъобразността на констатацията за извършено от страна на жалбоподателя нарушение.

118 С оглед на гореизложеното следва да се заключи, че жалбоподателят не е доказал незаконосъобразността на обжалваното решение в частта, в която се приема, че той е извършил нарушение.

По законосъобразността на обжалваното решение в частта, в която с него се налага административна имуществена санкция на жалбоподателя

119 С второто твърдение за нарушение от втората част на първото основание жалбоподателят поддържа, че с оглед на обстоятелствата в настоящия случай налагането на административна имуществена санкция противоречи на принципа на правна сигурност. Освен това в рамките на третата част от първото основание той счита, че наложената му имуществена санкция нарушава принципа на пропорционалност. Накрая, както бе посочено в точки 98 и 116 по-горе, в рамките на второто основание жалбоподателят твърди, че някои обстоятелства, във връзка с които не е бил изслушан, са се отразили на размера на наложената му санкция, така че е било нарушено правото му да бъде изслушан.

120 По-конкретно, в рамките на третата част от първото основание жалбоподателят оспорва не само пропорционалността на принципа на налагане на санкция, но и нейния размер. Що се отнася до размера на санкцията, жалбоподателят по-специално твърди, че той не представлява 0,0015 % от оборота на групата Crédit Agricole, както е посочено в обжалваното решение, а е десет пъти по-висок. Жалбоподателят упреква също така ЕЦБ за това, че не е спазила методиката, която тя твърди в писмените си становища, че следва при преценяване на тежестта на нарушението. Освен това той подчертава, че ЕЦБ е заявила за първи път пред Общия съд, че при определяне на размера на санкцията е взела предвид големината на въпросната кредитна институция, макар в обжалваното решение да не се излагат такива съображения. Според жалбоподателя в този контекст ЕЦБ неправилно се позовава на преценка на големината на кредитните институции, която се основава по-скоро на общата сума на управляваните от тях активи, отколкото на техния оборот, и изтъква, че във всички случаи този елемент не може да бъде взет предвид от Общия съд, тъй като не е бил посочен в обжалваното решение. Той добавя, че липсата на този елемент в посоченото решение представлява непълнота на мотивите, която опорочава обжалваното решение поради незаконосъобразност.

121 В самото начало се налага изводът, че за да може Общият съд да разгледа критиките на жалбоподателя, е необходимо в обжалваното решение надлежно да бъдат изложени мотивите, довели до определянето на наложената на жалбоподателя санкция в размер на 4 300 000 EUR, представляващ 0,015 % от оборота на групата, към която той принадлежи.

122 Общият съд счита, че е необходимо в самото начало да провери дали обжалваното решение е достатъчно мотивирано по отношение на определянето на размера на наложената санкция.

123 В това отношение следва да се припомни, че в производствата по жалби за отмяна правното основание, изведено от липса или непълнота на мотивите на акт, чиято законосъобразност се оспорва, е абсолютно основание за отмяна, което трябва да бъде разгледано служебно от съда на Съюза, и следователно страните могат да го посочват на всеки етап от производството (решение от 13 декември 2001 г., Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, T-45/98 и T-47/98, EU:T:2001:288, т. 125).

124 Също така това задължение на съда на Съюза да разгледа служебно абсолютно основание за отмяна трябва да бъде изпълнено в светлината на принципа на състезателност (вж. в този смисъл решение от 2 декември 2009 г., Комисия/Ирландия и др., C-89/08 P, EU:C:2009:742, т. 59 и 60). В случая следва да се отбележи, че в съдебното заседание ЕЦБ е имала възможност да изрази становището си относно това дали обжалваното решение е достатъчно мотивирано.

125 В съдебното заседание ЕЦБ също така заявява, че обжалваното решение е надлежно мотивирано. По същество тя твърди, че за да определи размера на санкцията, е приложила методика, състояща се от два етапа.

126 В рамките на първия етап се определя основният размер на наложената санкция. Отправна точка при определянето на този основен размер представлява оценяването на тежестта на разглежданото нарушение, като се отчитат произтичащите от нарушението последици за пруденциалното състояние на съответната кредитна институция и нейното поведение. ЕЦБ твърди, че този елемент фигурира в обжалваното решение, тъй като в него се посочва общият размер на стойността на инструментите, които са били погрешно класифицирани. Освен това неправомерното поведение на кредитната институция било изтъкнато в обжалваното решение, в което ЕЦБ е наблегнала на факта, че жалбоподателят би трябвало да познава задълженията, които са му наложени на основание член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013. След като определи тежестта на нарушението, ЕЦБ включва в уравнението и общата сума на управляваните активи на кредитната институция. Следователно основният размер се изчислява, като се вземат предвид, на първо място, тежестта на нарушението и общата сума на управляваните активи.

127 При втория етап посоченият основен размер се коригира, за да се отчетат евентуалните смекчаващи или отегчаващи обстоятелства. В настоящия случай жалбоподателят се е ползвал от смекчаващо обстоятелство.

128 В съдебното заседание ЕЦБ изтъква също, че липсата в обжалваното решение на пояснение относно методиката, позволяваща да се определи точният размер на санкцията, има за цел да запази възпиращия характер на посочената санкция. Трябвало да се избягва възможността кредитните институции да предвиждат размера на санкциите, които могат да им бъдат наложени, тъй като това би могло да намали стимула за спазване на пруденциалната регулаторна уредба. ЕЦБ също така признава, че в обжалваното решение не фигурира, че общата сума на управляваните от жалбоподателя активи, е била взета предвид, но счита, че това не представлява непълнота на мотивите, тъй като става въпрос за напълно обективен елемент.

129 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика предвиденото в член 296, втора алинея ДФЕС задължение за мотивиране представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за основателността на мотивите, от която зависи материалната законосъобразност на спорния акт. В този смисъл изискваните мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Що се отнася конкретно до мотивирането на индивидуалните решения, задължението за мотивирането на този тип решения има за цел, освен да позволи съдебен контрол, да предостави на заинтересованото лице достатъчно информация, за да може то да прецени дали решението евентуално страда от порок, който е основание за оспорване на неговата валидност (вж. решения от 29 септември 2011 г., Elf Aquitaine/Комисия, C-521/09 P, EU:C:2011:620, т. 146—148 и цитираната съдебна практика, от 11 юли 2013 г., Ziegler/Комисия, C-439/11 P, EU:C:2013:513, т. 114 и 115 и от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия, T-95/15, EU:T:2016:722, т. 44).

130 Изискването за мотивиране трябва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите на акта или други лица, засегнати от акта по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите към определен акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (решения от 29 септември 2011 г., Elf Aquitaine/Комисия, C-521/09 P, EU:C:2011:620, т. 150, от 11 юли 2013 г., Ziegler/Комисия, C-439/11 P, EU:C:2013:513, т. 116 и от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия, T-95/15, EU:T:2016:722, т. 45).

131 От съдебната практика следва също, че мотивите трябва по принцип да бъдат съобщени на заинтересованото лице едновременно с увреждащото го решение. Всъщност липсата на мотиви не може да бъде поправена с факта, че заинтересованото лице научава мотивите на решението в хода на производството пред съдилищата на Съюза (решения от 29 септември 2011 г., Elf Aquitaine/Комисия, C-521/09 P, EU:C:2011:620, т. 149, от 19 юли 2012 г., Alliance One International и Standard Commercial Tobacco/Комисия, C-628/10 P и C-14/11 P, EU:C:2012:479, т. 74 и от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия, T-95/15, EU:T:2016:722, т. 46).

132 Що се отнася по-специално до мотивите относно административните имуществени санкции, наложени на основание член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2103, на първо място, следва да се припомни, че ЕЦБ има право да наложи административна имуществена санкция, чийто максимален размер може да е равен на 10 % от общия годишен оборот на групата, към която принадлежи съответното юридическо лице.

133 От това следва, че ЕЦБ разполага с широка свобода на преценка при определянето на размера на имуществената санкция. При това положение съгласно постоянната съдебна практика спазването на предоставените от правния ред на Съюза гаранции в административното производство е от още по-голямо значение. Сред тези гаранции по-конкретно попада правото на заинтересованото лице разглежданото решение да бъде надлежно мотивирано. Само по този начин Съдът и Общият съд могат да проверят дали са налице фактическите и правните обстоятелства, от които зависи упражняването на свободата на преценка (решения от 21 ноември 1991 г., Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, т. 14 и от 6 ноември 2008 г., Нидерландия/Комисия, C-405/07 P, EU:C:2008:613, т. 56).

134 Следователно с оглед както на широката свобода на преценка, предоставена на ЕЦБ с член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013, така и на много високия размер на налаганите административни имуществени санкции, задължението за мотивиране на решенията, с които се налага такава санкция, е от особено голямо значение.

135 На второ място, следва да се отбележи, че мотивите на решение за налагане на санкция трябва да позволят на Общия съд да прецени дали посоченото решение е в съответствие с правото на Съюза, и по-специално с принципа на пропорционалност, както и да провери дали ЕЦБ е направила правилна преценка на критериите, съдържащи се в член 18, параграф 3 от Регламент № 1024/2013, в който освен пропорционалния характер на санкцията се изтъкват нейната ефективност и възпиращия ѝ характер.

136 За да може обаче да се осъществи тази проверка, е необходимо в мотивите на обжалваното решение надлежно да личи следваната от ЕЦБ методика за определяне на размера на санкцията (вж. в този смисъл решение от 27 септември 2006 г., Jungbunzlauer/Комисия, T-43/02, EU:T:2006:270, т. 91), както и значението, което е придала, и оценката, която е направила на взетите предвид елементи (вж. в този смисъл решение от 8 декември 2011 г., Chalkor/Комисия, C-386/10 P, EU:C:2011:815, т. 61).

137 Накрая, на трето място, от цитираната в точка 130 по-горе съдебна практика следва, че преценката дали дадено решение е достатъчно мотивирано трябва да се прави по-специално с оглед на контекста, в който то се вписва.

138 В този смисъл е постановено, че тъй като решението на ЕЦБ представлява продължение на становището на Административния съвет за преглед, съдържащите се в него обяснения могат да се вземат предвид при преценката дали обжалваното решение е достатъчно мотивирано (вж. в този смисъл решение от 8 май 2019 г., Landeskreditbank Baden-Württemberg/ЕЦБ, C-450/17 P, EU:C:2019:372, т. 92). Освен това отново в контекста, в който се вписва такова решение, многократно е било прието, че решение, което следва постоянната практика по вземане на решения, може да бъде мотивирано кратко, а именно чрез позоваване на тази практика (решения от 14 февруари 1990 г., Delacre и др./Комисия, C-350/88, EU:C:1990:71, т. 15 и от 8 ноември 2001 г., Silos, C-228/99, EU:C:2001:599, т. 28). Освен това публикуването от страна на институцията ответник на методиката, която възнамерява да следва във връзка с упражняването на правомощието ѝ за вземане на решения, може да облекчи задължението ѝ за мотивиране на индивидуалните ѝ решения, когато прилага посочената методика.

139 В случая обаче обжалваното решение не е прието като продължение на становище на Административния съвет за преглед и няма никаква по-ранна практика на ЕЦБ относно налагането на административна имуществена санкция съгласно член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013. Освен това ЕЦБ не е направила общодостъпна методиката, която е възнамерявала да приложи, за да определи размера на наложените съгласно тази разпоредба санкции.

140 Следователно дали обжалваното решение е достатъчно мотивирано трябва да се преценява единствено въз основа на изложените в него мотиви.

141 С оглед на тези съображения следва да се провери дали в случая ЕЦБ е изпълнила задължението си за мотивиране.

142 Точка 4.1.2 от обжалваното решение, озаглавена „Размер на санкцията“, има следния текст:

„За да определи административната санкция, която следва да се наложи, ЕЦБ взе предвид следните обстоятелства:

4.1.2.1. Що се отнася до тежестта на нарушението, ЕЦБ взема предвид факта, че поднадзорното лице е включило неправилно капиталови инструменти на обща стойност 2 088 милиона евро в инструментите на базовия собствен капитал от първи ред, което представлява 67 базови пункта от съотношението на базовия собствен капитал от първи ред на поднадзорното лице на консолидирана основа към 30 юни 2016 г. Фактът, че по-голямата част от капиталовите инструменти, които са били неправилно класифицирани като инструмент на базовия собствен капитал от първи ред, са били емитирани след разпределянето на дивиденти под формата на акции на акционерите и следователно са били идентични на пораждащите право за тяхното получаване обикновени акции, също е взет предвид при преценката на тежестта на нарушението.

4.1.2.2. Освен това ЕЦБ взема предвид факта, че нарушението е извършено през пет последователни тримесечни периода на деклариране и три публикувания на информация в рамките на третия стълб през 2015 г. и 2016 г.

[4.1.2.3.] Що се отнася до тежестта на неизпълнението на задължения, извършено от поднадзорното лице, ЕЦБ счита, че нарушението е било извършено най-малкото по небрежност. По-специално неправомерността на укоримото поведение се установява от обстоятелствата, описани в раздел 3.3. Поднадзорното лице е получило достатъчно време, за да съобрази извършваните от него операции с нормативно установените изисквания в Регламент (ЕС) № 575/2013 и е било предупредено от ЕЦБ (съвместния надзорен екип), че е необходимо да получи предварително разрешение от ЕЦБ, преди да класифицира капиталовите инструменти като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред. Въпреки че е знаело за тези изисквания, поднадзорното лице е продължило да класифицира инструментите, без да разполага с необходимото разрешение.

4.1.2.4. Като смекчаващо обстоятелство ЕЦБ взема предвид и факта, че след искане от страна на поднадзорното лице ЕЦБ е предоставила разрешение за класифициране на емисиите като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред […].

Следователно с оглед на всички посочени по-горе обстоятелства, включително доводите, изтъкнати от поднадзорното лице в писменото му становище, и с оглед на принципа на пропорционалност, който ръководи ЕЦБ при упражняването на правомощията ѝ за налагане на санкции, административната санкция се определя на 4 300 000 EUR, което представлява около 0,0015 % от общия годишен оборот за 2017 г. на поднадзорната група, към която принадлежи поднадзорното лице, и гарантира надежден и ефикасен възпиращ ефект, за да се избегне извършването в бъдеще на такова нарушение“.

143 В точка 4.2.4 от обжалваното решение ЕЦБ добавя, че „наложената административна санкция не надхвърля 10 % от общия годишен оборот на поднадзорната група, към която [жалбоподателят] принадлежи, за отчетния период, предхождащ датата на [обжалваното] решение“.

144 Налага се изводът, че в тази част от обжалваното решение не се съдържат уточнения относно методиката, която ЕЦБ прилага при определяне на размера на наложената санкция, а само се изтъкват няколко съображения относно тежестта на нарушението, неговата продължителност, тежестта на твърдяното неизпълнение на задължения от страна на жалбоподателя, както и уверението, че смекчаващото обстоятелство е взето предвид.

145 Така както са формулирани, точки 4.1.2.1—4.1.2.4 от обжалваното решение не позволяват нито на жалбоподателя да разбере предпочетената от ЕЦБ методика, нито на Общия съд да упражни контрол за законосъобразност на наложената санкция.

146 Обстоятелството, че ЕЦБ е посочила в писмената си защита, а след това и в съдебното заседание, използваната от нея методика в разглеждания случай, не може да поправи тази непълнота, тъй като в приложение на цитираната в точка 131 по-горе съдебна практика ЕЦБ не може да отстрани непълнотата на мотивите, като в хода на производството пред Общия съд изложи мотивите на решението. Освен това жалбоподателят има право да се запознае с методиката за изчисляване на размера на наложената му санкция, без за това да е длъжен да подава жалба до Общия съд.

147 Освен това точки 4.1.2.1—4.1.2.4 от обжалваното решение не съдържат минимума от информация, която позволява да се разберат и да се проверят значението и тежестта, което ЕЦБ е придала на тези обстоятелства при определяне на размера на санкцията.

148 Макар в точка 4.1.2.1 от обжалваното решение, която се отнася до тежестта на нарушението, ЕЦБ да посочва, че капиталовите инструменти, които са били класифицирани без разрешение, представляват 67 базови пункта от съотношението на базовия собствен капитал от първи ред на жалбоподателя, тя не дава допълнителни обяснения във връзка със степента на тежест на подобно неизпълнение на задължения от гледна точка на спазването на наложените на жалбоподателя пруденциални задължения.

149 В същата точка от обжалваното решение ЕЦБ изтъква обстоятелството, че по-голямата част от неправилно класифицираните капиталови инструменти са били емитирани след разпределянето на дивиденти под формата на акции на акционерите, и подчертава, че това е обстоятелство, което е взето предвид при оценката на тежестта на нарушението. В това отношение обаче също не е обяснено по какъв начин тази констатация оказва отражение върху определянето на размера на наложената на жалбоподателя санкция.

150 Накрая, макар в точка 4.1.2.4 от обжалваното решение ЕЦБ да гарантира, че е взела предвид като смекчаващо обстоятелство факта, че в крайна сметка е разрешила на жалбоподателя да класифицира разглежданите инструменти като инструменти на базовия собствен капитал от първи ред, не се посочват никакви данни относно значението, което е придала на този елемент при определянето на окончателния размер на санкцията.

151 Освен това следва да се отбележи, че ЕЦБ само е споменала глобата на групата, към която принадлежи жалбоподателят, но не и тази на жалбоподателя, макар че отговорност за нарушението е вменена единствено на последния.

152 Налага се изводът, че като не е посочила в обжалваното решение глобата на кредитната институция, автор на разглежданото нарушение, ЕЦБ е пропуснала да посочи елемент, който според собствените ѝ изявления пред Общия съд е от особено важно значение за определянето на размера на санкцията.

153 Всъщност непосочването на глобата на съответната кредитна институция възпрепятства Общия съд да упражни контрол върху преценката от страна на ЕЦБ на критериите за ефективност, пропорционалност и наличие на възпиращ ефект, съдържащи се в член 18, параграф 3 от Регламент № 1024/2013.

154 Пред Общия съд ЕЦБ твърди, че при определянето на размера на санкцията е взела предвид глобата на съответната институция под формата на общата сума на управляваните от нея активи. Въпреки това в приложение на цитираната в точка 131 по-горе съдебна практика и по

съображения, аналогични на изложените в точка 146 по-горе, дадено на този етап от производството обяснение не може да се вземе предвид, за да се прецени дали ЕЦБ е спазила наложеното ѝ задължение за мотивиране.

155 Освен това изтъкнатото от ЕЦБ в съдебното заседание обстоятелство, че според нея става въпрос за „обективен“ елемент, не може да я освободи от задължението да обясни този елемент в обжалваното решение, макар и само за да посочи по какъв начин той е бил взет предвид при определянето на размера на санкцията, наложена на съответната кредитна институция, и какво значение му е придадено.

156 От гореизложеното следва, че наложената на жалбоподателя санкция е опорочена от непълнота на мотивите и следователно трябва да бъде отменена, без да е необходимо произнасяне по останалите повдигнати в това отношение твърдения за нарушения.

157 Тъй като преценката на ЕЦБ относно размера на административната имуществена санкция може да бъде отделена от останалата част на обжалваното решение, то трябва да се отмени само в частта, в която с него се налага административна имуществена санкция на жалбоподателя в размер на 4 300 000 EUR.

По съдебните разноски

158 Съгласно член 134, параграф 3 от Процедурния правилник, ако страните са загубили по едно или няколко от предявените основания, всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.

159 В случая жалбоподателят е загубил отчасти делото и искането му отчасти е уважено, тъй като обжалваното решение се отменя само в частта, в която му се налага административна имуществена санкция в размер на 4 300 000 EUR. При тези условия би било справедливо с оглед на обстоятелствата по делото всяка от страните да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори разширен състав)

реши:

1) **Отменя Решение ECB/SSM/2018-FRCAG-75 на Европейската централна банка (ЕЦБ) от 16 юли 2018 г. в частта, в която на Crédit agricole SA се налага административна имуществена санкция в размер на 4 300 000 EUR.**

2) **Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.**

3) **Осъжда Crédit agricole да заплати направените от нея съдебни разноски.**

4) **Осъжда ЕЦБ да заплати направените от нея съдебни разноски.**

Papasavvas Tomljenović Schalin

Škvařilová-Pelzl Nõmm

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 8 юли 2020 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелствата по спора 2

Производството и исканията на страните 4

От правна страна 5

По законосъобразността на обжалваното решение в частта, в която се приема, че жалбоподателят е извършил нарушение 5

По първата част от първото основание, изведена от грешка при прилагане на правото, допусната при тълкуването и прилагането на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013 5

– По първото твърдение за нарушение, изведено от грешка при тълкуването и прилагането на член 26, параграф 3, първа алинея от Регламент № 575/2013, в редакцията му, приложима към момента на настъпване на фактите, за които жалбоподателят е бил упрекнат 6

– По второто твърдение за нарушение, което по същество се отнася до прилагането с обратна сила на новата редакция на член 26, параграф 3 от Регламент № 575/2013 10

По първото твърдение за нарушение от втората част на първото основание, изведено от нарушение на член 18, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 11

По второто основание, изтъкнато при условията на евентуалност и изведено от нарушение на правото на жалбоподателя да бъде изслушан 14

По законосъобразността на обжалваното решение в частта, в която с него се налага административна имуществена санкция на жалбоподателя 17

По съдебните разноски 23